

Arrest

nr. 226 437 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaat V. HENRION, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 8 februari 2018 België is binnengekomen, diende op 13 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 8 juni 2017 in Bulgarije en op 1 december 2017 in Oostenrijk (Eurodac).

1.2. Op 10 mei 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 10 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 13/02/2018

Overdracht CGVS: 15/02/2019

Op 29 maart 2019 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u31 tot 16u27. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat DOCQUIR, Jean-Paul (vervanger van GELEYN, Franz) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Khwaran (district Khogyani, provincie Nangarhar). Toen u tien jaar oud was verhuisde u naar Bazetkhail (ook district Khogyani). Hier woonde u tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U bent drieëntwintig jaar oud.

De Taliban en Daesh waren in een strijd verwickeld in Khogyani. De Taliban kwamen bij alle huizen in het dorp jongeren rekruteren. Ook aan uw vader werd de vraag gesteld om zijn zonen aan hen af te staan. Jullie ontvingen thuis een brief waarin stond dat u en uw broer (S.F., CG (...)) moesten aansluiten. Jullie dachten dat het om een grap ging en vernietigden de brief.

Een maand na de eerste brief kregen u en uw broer een tweede dreigbrief. Hierin stond opnieuw dat jullie zich moesten gaan aanmelden bij de Taliban. S.F. was des te meer doelwit omdat hij sedert drie maanden tegen betaling personen vervoerde. Tot deze personen behoorden ook soms leden van de politie. De Taliban waren hier niet mee opgezet. U en uw broer gaven geen gehoor aan de oproep omdat jullie de brief opnieuw niet serieus namen.

U ging op een dag een spel spelen bij een vriend van een vriend. Bleek dat enkele van deze jongens die hier aanwezig waren bij de Taliban zaten. U vertelde dit nadien aan uw vader, die u verbood om nog naar dit huis te gaan. Twee dagen later voerden de Afghaanse autoriteiten arrestaties uit op leden van de Taliban, ook in het huis waar u enkele dagen eerder vertoefde. De dag na deze arrestaties werd u benaderd door A., een vriend van u. Hij wist u te vertellen dat de Taliban u verdachten van spionage, dit in opdracht van de overheid, omdat u zich enkele dagen voordien in het huis bevond waar leden van de Taliban aanwezig waren.

Een of twee dagen na de tweede brief kwam een derde dreigbrief aan. U en uw broer besloten het land te verlaten uit veiligheidsoverwegingen. U verliet Afghanistan in 2015 en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u aankwam de nacht voor uw verzoek om internationale bescherming. U diende uw verzoek in op 13 februari 2018. U verbleef een jaar en vijf maanden in Turkije en zes maanden in Servië. Uw broer S.F., die u onderweg uit het oog verloor, kwam reeds einde 2015 aan in België en diende op 9 december 2015 een verzoek in. Op 8 juni 2017 werden in Bulgarije en op 1 december 2017 in Oostenrijk uw vingerafdrukken genomen.

Na uw vertrek kwamen de Taliban nog vaak naar u thuis om naar u te vragen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een brief van de machthebbers in uw regio, een dreigbrief van de Taliban en een enveloppe.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Ten eerste dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden in de verklaringen die u heeft afgelegd. U verklaarde bij de DVZ dat u werd verdacht van spionage omdat u enkele dagen voor de arrestatie van enkele leden van de Taliban, aanwezig was in een huis waar Taliban aanwezig zouden zijn geweest. U maakte van een verplichte rekrutering door de Taliban geen enkele melding (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Dat u bij het CGVS verklaart dat de Taliban eisten dat u bij hen zou aansluiten voor het beweerde incident, doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p.10). Men moge verwachten dat u dergelijke gewichtige feiten ook bij de DVZ zou aanhalen. Verder verklaarde u bij de DVZ dat een vriend u twee weken na de arrestatie zei dat de Taliban u van spionage beschuldigden (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U verklaart bij het CGVS daarentegen dat hij u al de dag na de arrestaties informeerde (CGVS, p.13). Dergelijke tegenstrijdigheden ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op zeer ernstige wijze.

U spreekt ook uw broer tegen. U verklaart dat de drie dreigbrieven thuis werden achtergelaten. Uw zus zou hebben gezien dat de tweede brief werd achtergelaten door een klein kind (CGVS, p.16). Dit is niet wat uw broer verklaarde. Hij verklaarde dat het de derde brief was die werd afgeleverd door een kind en dat deze de brief persoonlijk aan uw vader afleverde. De tweede brief zou dan weer aan uw vader zijn afgeleverd door de imam van de moskee, aldus verklaarde uw broer. De tweede brief zou volgens u een maand na de eerste zijn aangekomen en de derde zo'n twee dagen na de derde, gaat u verder (CGVS, p.12 & 17). Uw broer daarentegen zei dat de tweede brief kwam zo'n zes dagen na de eerste en de derde zo'n drie dagen na de tweede brief (CGVS S.F. 01.06.2017, p.10 & 14). Dit ondermijnt verder het geloof in uw beweerde problemen. U verklaart dat er mogelijks tegenstrijdigheden zijn omdat u zich ziek voelde tijdens uw interview bij de DVZ. Gevraagd naar de details van deze zagezegde ziekte, stelt u dat u op restaurant zat toen het zwart werd voor uw ogen en dat u werd afgevoerd met een ambulance. Het geplande interview bij de DVZ werd daarom verplaatst, gaat u verder (CGVS, p.13 - 15). Dat u enkele dagen voor de dag dat het interview effectief plaatsvond ziek was, is geen afdoende verklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. U maakte bij de DVZ bovendien geen enkele melding als zou u ziek zijn geweest ten tijde van het interview. U verklaart verder dat ze uw verklaringen herlezen, waardoor u wel degelijk de kans werd geboden om 'fouten' aan te geven (CGVS, p.3). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u ook tijdens uw onderhoud bij het CGVS de verklaringen van uw broer tegenspreekt. Dient verder nog te worden vastgesteld dat uw broer verklaarde dat jullie dreigbrieven kregen omwille van zijn werkzaamheden, maar geen enkele melding maakte van beschuldigingen van spionage omdat u aanwezig was in een huis waar leden van de Taliban zaten. Opnieuw is dit een aanwijzing dat niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met de Taliban.

Nog andere zaken wijzen op een frauduleus asielaanvraag. Zo is het opvallend dat u pas na de derde dreigbrief van de Taliban zou zijn gevlucht. De eerste dreigbrief zou u niet serieus hebben genomen en na de tweede brief dacht u dat ze u wel met rust zouden laten als u niet op hun eis inging (CGVS, p.12 & 13). Deze verklaringen raken kant noch wal. Zo verklaart u zelf dat iemand uit uw dorp kort daarvoor werd vermoord omdat hij weigerde aan te sluiten bij de Taliban (CGVS, p.10). Men kan verwachten dat u na de eerste brief veiliger oorden opzoekt of deze brief op zijn minst ernstig neemt, indien geloof zou worden gehecht aan uw asielaanvraag. Het is verder opvallend dat u verklaart dat de Taliban u zouden beschuldigen van spionage, maar dat hierover niets wordt gezegd in de brief die u voorlegt (CGVS, p.22). U verklaart nochtans dat deze brief na de zagezegde beschuldigingen werd afgeleverd.

Indien men u werkelijk verantwoordelijk zou hebben geacht voor de arrestatie van leden van de Taliban, kan men bovendien een krachtig optreden verwachten van deze groepering. Ze zouden u evenwel louter een brief hebben gestuurd waarin ze aankondigden dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p.22). Het is merkwaardig dat men u niet persoonlijk zou benaderen. Uw asielaanvraag wordt verder ondermijnd door uw gebrekkige kennis. Zo kent u geen enkele gearresteerde Talib bij naam (CGVS, p. 14 & 15). U verklaart dat uw vriend A. u waarschuwde dat de Taliban u zouden verdenken. U heeft er evenwel het raden wie deze informatie dan met A. zou hebben gedeeld (CGVS, p.14). Gezien dit volgens u de reden is waarom u op de vlucht sloeg, kan men verwachten dat u dergelijke zaken wel weet. Deze A. zou volgens u vrienden hebben gehad bij de Taliban (CGVS, p.14). Dat hij u dan zou informeren, is niet zeer aannemelijk. U benoemt verder andere mensen die in het huis aanwezig waren en die evenmin bij de Taliban zaten, waaronder de eigenaar van het huis waar een arrestatie plaatsvond (CGVS, p.14 & 15).

Zij werden volgens u evenwel niet beschuldigd van spionage. Dat men enkel u en niet de andere aanwezigen met de vinger zou wijzen, is opnieuw niet geloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u en uw broer ingeroepen problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Het feit dat uw broer de vluchtelingenstatus verkregen heeft in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, blijkt uit uw dossier nergens dat u een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het CGVS van mening is dat u omwille van het werk dat uw broer vier jaar geleden gedurende drie maanden uitoefende, namelijk taxichauffeur, geen problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Afghanistan. Uw eigenste ervaringen bewijzen dit. De enige problemen die u aanhaalt worden, zoals hierboven aangetoond, ongeloofwaardig geacht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77, en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de

kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De Taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berylliumbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de Taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van

voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari (CGVS, p.9), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Verder ging u tot en met de zesde graad naar school en kan u lezen en schrijven (CGVS, p.3 & 4). Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Voorts heeft het CGVS het vermoeden dat uzelf mogelijks een tijd in Jalalabad verbleef. Zo is er vooreerst de vaststelling dat u het bestaan van familieleden in de stad tracht te verbergen. Uw broer verklaarde dat uw tante in Jalalabad woont en dat haar man, S.A.P., jullie hielp met het organiseren van de reis naar Europa. Uw broer verklaarde, net zoals u, dat jullie samen aan de reis naar België begonnen. Hij verklaarde verder dat hij twee dagen onderdak had gekregen in Jalalabad van uw tante en haar man (CGVS S.F. 01.06.2017, p.10, 11, 15 & 16). Dat u verklaart dat deze familieleden u niet hielpen, dat u haar man niet kende en dat u nooit een nacht doorbracht in Jalalabad, is dan ook maar moeilijk te geloven (CGVS, p.5). U verklaart verder dat uw tante terug naar Khogyani verhuisde omdat haar man, deze S.A.P., omkwam bij een aanslag. Hier kan geen enkel geloof aan worden gehecht. U weet ten eerste niet eens te zeggen wanneer deze zogezegde aanslag zou hebben plaatsgevonden. U verklaart dat dit gebeurde voor uw vertrek uit Afghanistan, om hierop terug te komen door te zeggen dat het evengoed hierna zou kunnen zijn geweest (CGVS, p.5-7). Dit is maar weinig serieus te noemen. Ook andere essentiële details over deze zogezegde aanslag weet u niet te geven. U weet niet waar in de stad de aanslag zou hebben plaatsgevonden. Of het in een gebouw of op straat gebeurde weet u evenmin. Of er nog andere mensen stierven, daar heeft u ook het raden naar (CGVS, p.6 & 7). Men moge aannemen dat uw tante en haar man u en uw broer wel degelijk hielpen met jullie reis en dat zij nog steeds in Jalalabad wonen. U heeft dus niet enkel de vaardigheden om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen, maar beschikt ook over het nodige netwerk en ondersteuning.

Verder zijn er indicaties dat u uw regio van herkomst eerder verliet dan u laat uitschijnen. U verklaart tot 2015 in Khogyani te hebben geleefd (CGVS, p.4). Echter, u verklaart ook dat u vijf dagen na de bomaanslag op de moskee in Khogyani vertrok (CGVS, p.18). Dit verbaast, gezien de aanslag zou hebben plaatsgevonden in november 2014 (zie administratief dossier). Verder verklaart u twee weken na de presidentsverkiezingen uit Khogyani te zijn vertrokken (CGVS, p.18 & 19). Gezien Afghanen naar de stembus konden trekken in april en juni 2014, strookt dit opnieuw niet met uw verklaring dat u tot en met 2015 in Khogyani hebt gewoond. Het moge duidelijk zijn dat u Khogyani eerder verliet dan 2015 en mogelijks al eerder bij uw familieleden in Jalalabad vertoefde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten (taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een brief van de machthebbers in uw regio en een dreigbrief) kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's tonen de identiteit en herkomst van uzelf en van uw vader aan. Echter toont u hiermee niet aan dat zich niet elders in Afghanistan zou kunnen vestigen. Wat de brief van de lokale autoriteiten en de dreigbrief betreft, dient te worden opgemerkt dat de documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3,48/4,48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; - het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”

Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting *“in rechte”*. *In casu* gaat verzoeker in op verschillende motieven van de bestreden beslissing:

(1) Wat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud betreft, voert verzoeker aan dat het interview bij aanvang van de procedure zeer kort is, snel plaatsvindt en dat verzoekers om internationale bescherming worden verzocht om hun problemen op beknopte wijze uiteen te zetten en meermaals te horen krijgen dat zij later de gelegenheid zullen hebben om hun problemen gedetailleerd te bespreken. Verzoeker benadrukt dat het feit dat hij beschuldigd werd van spionage door de taliban zijn meest recente probleem was in Afghanistan en meent dan ook dat het *“onevenredig”* zou zijn om geen geloof te hechten aan zijn verklaringen dat hij gedwongen gerekruteerd wordt door de taliban louter omdat hij dit niet vermeldde bij aanvang van de procedure. Dit betreft volgens hem immers geen tegenstrijdigheid. Verzoeker heeft bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bovendien vermeld dat hij veel informatie is vergeten te vermelden tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij acht het dan ook *“betreurenswaardig”* dat de commissaris-generaal gebruik maakt van fouten gemaakt tijdens dit interview, dat kort was en waarbij hij *“niet vergezeld was”*, ondanks dat hij dit spontaan heeft uitgelegd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud. Hij heeft tijdens het interview immers duidelijk de voornaamste elementen verbonden met de bedreigingen tegen hem uitgelegd. Verzoeker kan niet worden verweten dat hij zijn gedwongen rekrutering niet heeft vermeld in dit korte interview dat als doel heeft om het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal voor te bereiden.

Verzoeker wijst er verder op dat het feit dat zijn broer de vluchtelingenstatus heeft verkregen een aanwijzing vormt dat verzoeker *“tot een gezin in gevaar”* behoort. Hij heeft *“in deze regio, die door de Taliban kan worden gerekruteerd en vervolgd, hetzelfde profiel als zijn broer.”*

(2) Verzoeker acht de motivering in de bestreden beslissing dat het *“inconsequent”* is dat verzoeker en zijn broer gewacht hebben tot zij drie dreigbrieven van de taliban ontvingen om het land te verlaten, *“niet relevant”*. Verzoeker verklaarde immers niet dat hij de eerste twee dreigbrieven niet serieus nam, maar louter dat hij hoopte dat de taliban hen met rust zou laten. Hij licht toe dat *“Het organiseren van een reis om zijn land te verlaten is geen gemakkelijke taak en de aanvrager had geen andere keuze dan te hopen dat de situatie zou verbeteren zolang hij geen andere middelen had. Het was tijdens een gesprek met zijn broer dat ze uiteindelijk besloten om te vertrekken, toen de situatie te gevaarlijk was geworden. Dit besluit is niet lichtvaardig genomen en het is normaal dat iemand die zijn land van herkomst ontvlucht, hoopt eerst de situatie in zijn land van herkomst te kunnen herstellen voordat hij of zij op de vlucht gaat.”*

(3) Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij verschillende documenten heeft neergelegd, waaronder een dreigbrief van de taliban en een verklaring van de dorpsoudsten. Hij meent dat deze documenten niet onderzocht werden door de commissaris-generaal en dat deze *“geen enig object element [houdt] dat zou de authenticiteit of bewijswaarde van dit document ondervragen”*. De commissaris-generaal schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door deze documenten niet in aanmerking te nemen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker gaat vooreerst in op de veiligheidssituatie in Afghanistan. Onder verwijzing naar UNHCR's *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 voert hij aan dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan verder verslechterd is. De veiligheidssituatie in Afghanistan blijft onstabiel en de burgers blijven de last van de oorlog dragen. In de jaren na de terugtrekking van het internationale leger in 2014 werd een verdere

verslechtering van de veiligheidssituatie en een intensivering van het gewapende conflict in Afghanistan waargenomen. De taliban zetten hun offensief voort om meer controle te krijgen over meer districten, terwijl de Islamitische Staat steeds meer laat zien dat hij in staat is zijn geografische reikwijdte uit te breiden, waardoor de veiligheidssituatie verder wordt gedestabiliseerd. Het conflict blijft alle regio's van het land treffen.

Verzoeker acht het enkele feit dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar afdoende om vast te stellen dat hij nood heeft aan internationale bescherming, zonder dat hierbij een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de veiligheidssituatie in de verschillende districten. Hij citeert hierbij uit rechtspraak van de administratieve rechtbank van Lyon van 3 april 2017.

Verzoeker gaat in op (1) de toename van moorden, criminaliteit en geweld in de stad Jalalabad en de aangrenzende districten. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie in Jalalabad sinds eind augustus 2017 verslechterd is en verwijst naar het EASO-rapport *"Afghanistan Security situation – Update"* van mei 2018 en de *"COI FOCUS Afghanistan van 20 februari 2018"*. Tussen maart 2017 en 31 januari 2018 hebben zich 98 incidenten voorgedaan in de stad Jalalabad en de aangrenzende districten. Meer dan de helft van deze incidenten is te wijten aan het gebruik van IED's, mijnen en andere explosieven. De *"COI FOCUS Afghanistan van 20 februari 2018"* verstrekt geen nauwkeurige statistieken over burgerslachtoffers, noch is het beschikbaar voor de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Dit rapport geeft ook geen exacte statistieken over burgerslachtoffers, noch is het beschikbaar voor de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod.

Daarnaast wordt de regio Jalalabad geconfronteerd met een toename van het aantal (gerichte) moorden en criminaliteit. De meeste aanvallen worden toegeschreven aan de taliban of de ISKP. Hoewel het geweld in de stad Jalalabad vooral gericht is tegen bepaalde profielen, zowel militaire als civiele doelen, zijn burgers vaak de bijkomende slachtoffers. Als gevolg daarvan hebben veel burgers het leven verloren door zelfmoord of complexe aanvallen.

De toename van het aantal moorden en criminaliteit creëert een groeiend gevoel van onveiligheid in Jalalabad. De Afghaanse veiligheidsdiensten staan vaak machteloos tegenover grootschalige aanvallen. Humanitaire hulpverleners bevestigen dat het geweld toeneemt en steeds complexer wordt, met honderdduizenden burgers die elk jaar tussen de taliban, Daesh, milities en veiligheidstroepen van de regering gevangen zitten.

Vervolgens wijst verzoeker op (2) de gevolgen van overbevolking in de provincie. De commissaris-generaal beschouwt Jalalabad als een schuilplaats voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Door de overbevolking in deze provincie zijn de lokale organisaties overweldigd en is er bijna geen overheidssteun voor ontheemden.

De basisbehoeften, zoals water en voedsel, zijn schaars en het opleidingsniveau neemt echt af.

Ontheemde gezinnen in Jalalabad worden geconfronteerd met een terugkerend schema van problemen: gebrek aan middelen van bestaan, beperkte toegang tot basisvoorzieningen en een arbeidsmarkt met weinig kansen, hogere huren, hogere schoolgelden. Deze bevolkingsdichtheid in de stad Jalalabad leidt tot een overdaad aan diensten en infrastructuur.

Vele bronnen getuigen van de precare situatie van deze ontheemden en het totale gebrek aan belangstelling van de Afghaanse regering. Verzoeker citeert uit het rapport *"Humanitarian Needs Overview"* van december 2017.

Aangaande (3) de recente aanvallen, wijst verzoeker erop dat de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod het doelwit blijven van terroristische aanslagen, die onlangs vele burgerslachtoffers hebben geëist. Verzoeker geeft een niet-exhaustieve oplijsting van veiligheidsincidenten in Jalalabad van december 2017 tot juli 2018.

Wat (4) de aanwezigheid van Daesh betreft, licht verzoeker toe dat: *"ISIS is in toenemende mate aanwezig in de provincie Nangarhar en de gevechten worden steeds heviger."*

The Khamaa Press News Agency benadrukt: "Nangarhar has turned into a hotspot of the group where it is trying to establish a regional command".

Deze informatie wordt bevestigd in de COI Focus van 20 februari 2018 over de veiligheidssituatie in Jalalabad (p. 22).

ISIS heeft de verantwoordelijkheid opgeëist voor verschillende dodelijke zelfmoordaanslagen in de hoofdstad Kabul, maar ook in andere steden, waaronder Jalalabad (zie met name de bovenstaande lijst van incidenten in Jalalabad).

De Verenigde Naties in Afghanistan meldt dat in 2017 meer dan 10.000 burgers als gevolg van het conflict zijn gedood of gewond geraakt;

De nieuwe statistieken zijn alarmerend en er wordt geschat dat meer dan een kwart van de slachtoffers in 2017 expliciet op burgers is gericht.”

Verzoeker besluit dan ook dat burgers in Jalalabad een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat hij zich aldus niet in Jalalabad kan vestigen.

Verzoeker gaat tevens in op de *“Situatie van willekeurig geweld in Afghanistan en in het bijzonder in de provincie Nangarhar, district Khogyani, die het verlenen van subsidiaire bescherming rechtvaardigt”*.

De provincie Nangarhar is momenteel het slachtoffer van talrijke gewelddadige confrontaties tussen de veiligheidstroepen en de taliban. Het district waaruit verzoeker afkomstig is, werd al meermaals en ook op dit moment gecontroleerd door de taliban. Hij meent dat de commissaris-generaal zelf bevestigt dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan personen die afkomstig zijn van de provincie Nangarhar. Verzoeker verwijst naar het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation – Update”* van mei 2018. Hij meent dat, voor zover werd aangetoond dat hij niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van zijn herkomst, die niet wordt betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker kon tijdens het persoonlijk onderhoud de vragen met betrekking tot zijn herkomst *“precies”* beantwoorden.

Verzoeker verwijst naar een artikel van Voa News met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar. Verzoeker citeert en parafraseert verder uit informatie in het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation – Update”* van mei 2018 met betrekking tot de actoren van het conflict en recente gebeurtenissen en de gevolgen voor de burgerbevolking. Hij verwijst tevens naar informatie van Landinfo en UNAMA en geeft een lijst van recente veiligheidsincidenten in de provincie Nangarhar van augustus-september 2018.

Verzoeker besluit dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en verwijst naar artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM hieromtrent. Zoals volgens hem werd aangetoond zijn er meerdere bronnen die aantonen dat Jalalabad en Nangarhar niet veilig zijn.

2.1.2. In een aanvullende nota van 23 augustus 2018 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- de COI Focus *“Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van Cedoca van 25 februari 2019;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van december 2017;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation Update”* van mei 2018;
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation”* van juni 2019;
- EASO-rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van juni 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. De Raad merkt op dat verzoekers broer, S.F., omwille van dezelfde problemen met de taliban die zijn familie had de vluchtelingenstatus werd toegekend (RvV 15 februari 2019, nr. 216 972). De beslissing in hoofde van verzoekers broer, S.F., stelt immers dat het relaas van S.F. vaststaat en dat de relatief kleine onwaarschijnlijkheden waarop werd gewezen onvoldoende zijn om diens relaas te betwisten, gelet op de voorzichtigheid die in acht moet worden genomen ten aanzien van zijn land van herkomst en profiel. Eventuele lacunes of onduidelijkheden in zijn relaas, in het bijzonder met betrekking tot het gedrag van zijn familie ten aanzien van de bedreigingen die zij ontvingen, worden beschouwd als weinig belangrijke onwaarschijnlijkheden in het licht van het volledige relaas.

De Raad was dan ook van oordeel dat verzoekers broer S.F. voldoende aantoont dat hij vervolging vreest bij een terugkeer naar Afghanistan en dat, in acht genomen zijn profiel, de vrees voor de taliban en de problematische veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, niet kan worden besloten dat hij er over een intern

vestigingsalternatief beschikt. De *in casu* bestreden beslissing stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde problemen van verzoeker en zijn broer, doch de Raad stelt vast dat verzoekers broer door de Raad op 15 februari 2019 werd erkend als vluchteling ten gevolge van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van het behoren tot een sociale groep van personen die worden geassocieerd met of worden beschouwd als aanhangers van de Afghaanse overheid. De commissaris-generaal tekende hiertegen geen beroep aan bij de Raad van State, zodat dit arrest kracht van gewijsde heeft. De beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers broer betreft aldus een relevant element in de beoordeling van verzoekers vluchtmotieven, omdat uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing verzoeker confronteert met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen evenmin als die van zijn broer, terwijl uit de beslissing in hoofde van verzoekers broer kan worden afgeleid dat hij zich ook beroept op dezelfde problemen als verzoeker, en wordt aangenomen dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In de respectievelijke beslissingen van verzoeker en zijn broer worden schijnbaar tegengestelde besluiten genomen, nu het verzoek om internationale bescherming van verzoeker wordt afgewezen omdat geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven van verzoeker en zijn broer, daar waar uit de beslissing tot toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers broer blijkt dat zijn relaas niet wordt betwist.

Gelet op het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing gebaseerd op de nieuwe verklaringen in verzoekers dossier, betreft een heroverweging van de beslissing van verzoekers broer een mogelijkheid. Anders staat voor de Raad de beslissing van 15 februari 2019 tot toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers broer vast. Dat de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing *prima facie* pertinent en terecht lijken te zijn, lijkt eveneens afbreuk te doen aan zowel de ernst, de geloofwaardigheid als de gegrondheid van de verklaarde vrees voor vervolging van verzoekers broer. Bijgevolg lijkt het gegeven dat verzoekers broer (nog steeds) erkend is als vluchteling onverenigbaar met de inhoud van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

Het is onmogelijk een zicht te krijgen op de redenen waarom verzoekers problemen en vrees, dit in tegenstelling tot deze van zijn broer, ongeloofwaardig zijn.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, wordt de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP